

med at omtale et Par Ord, der faldt i Gaar. I Dag ytrede det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) blandt en Række af Bemærkninger, hvori der var meget rigtige og gode Tanker, at Officerer i Regelen undervise daarligt i militær Strafferet. Det har det ærede Medlem vistnok ikke ganske Ret i, for man maa jo huske paa, hvilke Fordringer der kan stilles. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Biting — en ren Biting — blandt den Mangfoldighed af Pligter, som paa hvile Officerer i det hele taget, bliver udført ret tilfredsstillende. Men dette, at der blev ytret en Tvivl om Dygtigheden i denne Art Undervisning, foranlediger mig til at gøre en Bemærkning, som kan have sin Nytte for Fremtiden, ifald ærede Medlemmer ville være af samme Mening, nemlig at Lovgivningsmagten har sin Del i Vanskeligheden ved den militære Undervisning, idet nemlig de Love, vi have baade om de militære Straffe og om den militære Retspleje, ere alt for vidtløftige, ubetinget altfor vidtløftige. Vi bør ikke i de Love, som have Anvendelse paa Krigsmagten, anvende den Vidtløftighed, som vi gøre i de borgerlige Love. Thi man maa huske paa den Anvendelse, disse Love skulle have; de skulle haandteres af Krigsretter, af Mænd, der ikke ere specielt opøvede til Loves Behandling, og de skulle endog anvendes i Krigstid, hvor al aandelig og legemlig Kraft er koncentreret paa noget helt andet, medens dette dog ikke skal forsømmes. Som Følge deraf bør man ved Affattelsen af Love for Krigsmagten søge at naa den sjældne Kunst: at koncentrere det, man vil sige. Denne lille Bemærkning for Fremtiden.

Med Hensyn til, hvad der i øvrigt i Dag er sagt, har jeg kun at sige, at det glæder mig ret at finde Tilslutning til de Bestræbelser, som jeg har bebudet, fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen), og end fyldigere har jeg Anledning til at udtale min Glæde over, hvad der er fremført af det ærede Medlem fra Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Rode), der jo til min store Tilfredsstillelse i høj Grad støttede, hvad jeg har bebudet at ville bestræbe mig for.

Jeg vil dernæst fremsætte et Par Bemærkninger om de Udtalelser, der bleve fremsatte i Gaar, og vil da tage dem i den Orden, hvori de bleve fremførte. Først var det da det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), der talte. Naar han her først nævnede, at den Kommission, som var ble-

ven nedsat angaaende den militære Retspleje, var opløst, saa bestrider jeg ganske Rigtigheden deraf. Den er ikke opløst. Kommissionen angaaende den militære Retspleje har for det første ikke afgivet sin Betænkning, og den har ikke erklæret sit Arbejde for sluttet. Dernæst har den Myndighed, som har nedsat den, ikke erklæret den for sluttet, saa Kommissionen er ikke opløst. Det afhænger af Ministeriet, om det vil benytte denne Kommissions Virksomhed, naturligvis med Bistand af de Midler, som Rigsdagen giver, for saa vidt der kræves Pengemidler. Men hvis Regeringen finder det tjenligt — hvilket jeg i dette Øjeblik ikke skal udtale mig om —, saa har Regeringen fuld Føje til at benytte denne Kommission og kan benytte den som eksisterende.

Naar det ærede Medlem sagde, at Højesteret formentlig ikke vilde kunne overkomme Krigsretssagerne, saa er dette allerede blevet imødegaaet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Rode), og den Betragtning er jo rigtig fremført, at der her, saaledes som jeg havde tænkt mig det, ikke vil være Tale om en Appel fra Krigsretterne, men en Appel fra Overkigsretten, saa at altsaa det Antal Domme, der vil komme ind for Højesteret, vil blive langt mindre, end der var Tale om den Gang, dette Spørgsmaal for nogle Aar siden var paa Tale her paa Rigsdagen. Saa omtalte det ærede Medlem Odense-Sagen, og det ærede Medlem var her misfornøjet med alt, hvad der var sket. For det første vilde han principielt hellere have Dom og oven paa det — om man vilde — Benaadning end en Afgørelse uden Dom. Jeg har den stik modsatte Mening. Jeg tror, at naar man kan ramme Retfærdigheden uden at gaa Rettens Vej og kræve Dom, er det en Vinding, og ganske specielt i det foreliggende Tilfælde er det en afgjort Vinding, det er naturligvis en Vinding for den Mand, hvem Sagen angaar; thi selv om han senere bliver benaadet, har han jo Straffedommen i sin Straffeliste. Der er meget stor Forskel paa det. Nej, baade i Almindelighed og for dette enkelte Tilfælde, tror jeg, det er langt heldigere, naar man kan gøre det uden Tilsidesættelse af Retfærdigheden, da at afgøre en Sag uden Dom end at gaa til Dom.

Saa vilde det ærede Medlem ogsaa gøre gældende, at den Disciplinarstraf, som han kaldte det, der var bleven anvendt overfor de menige, ikke var en i Loven tilladt Disciplinarstraf. Men deri tager